

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ (ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ)

Η ΑΦΙΞΗ ΕΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Μια φορά και έναν καιρό, στην ιερή αυτοκρατορία της Κωνσταντινούπολης, ζούσε ένας τίμιος αγρότης που τον έλεγαν Θεόκλητο. Ο Θεόκλητος είχε μια μεγάλη τύχη. Να ζει λίγο έξω από τα τείχη*, μιας από τις ομορφότερες πόλεις του κόσμου. Από το παράθυρο του σπιτιού του φαίνονταν η Προποντίδα θάλασσα, καθώς επίσης το Ιερό Παλάτι και ο Ιππόδρομος, που ήταν ακριβώς δίπλα του.

Ωστόσο ο Θεόκλητος είχε ένα πρόβλημα. Όσο και να δούλευε, όσο και να ίδρωνε στο χωράφι του, οι καρποί από τη γη του, δεν έφταναν για να συντηρήσουν όλη την οικογένεια. Και δε του έφτανε αυτό, είχε πάνω απ' το κεφάλι του και έναν καταπιεστικό βασιλιά ο οποίος του ζητούσε συνεχώς μεγάλους φόρους.

Η άσχημη μέρα δεν άργησε να έρθει. Την πόρτα του σπιτιού του χτύπησε ένας αξιωματικός του στρατού.

-Γέρο! Συλλαμβάνεσαι! Ο βασιλιάς θα σου πάρει το χωράφι. Δεν έχεις να πληρώσεις το φόρο σου. Η φυλακή σε περιμένει!

Ο Θεόκλητος σιωπηλός ακολούθησε τον στρατιωτικό, ενώ η οικογένεια του έκλαιγε πίσω του με λιγμούς.

-Συγγνώμη που δε σας φρόντισα αρκετά! Είπε γεμάτος θλίψη στα παιδιά του και έσκυψε το κεφάλι.

Καθώς περνούσαν από τη μεγάλη πύλη του παλατιού, ο Θεόκλητος παρατήρησε ότι δεν υπήρχε πολύς στρατός να φυλάει τα τείχη. Άσε που μερικά κομμάτια από τις πολεμίστρες άρχιζαν να γκρεμίζονται από το πέρασμα του χρόνου. Δεν απορούσε όμως γιατί συμβαίνουν όλα αυτά. Ήξερε ότι ο βασιλιάς ήταν ανίκανος. Ήταν άδικος με τους φτωχούς και δε φρόντιζε το στρατό του.

Μετά από λίγα λεπτά αγωνίας είχε φτάσει στην είσοδο του παλατιού, σε μια ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα, για να γίνει η δίκη του. Δεξιά και αριστερά σαν τα κοράκια, περίμεναν αντιπρόσωποι από τους Δήμους για να του

αρπάξουν τη περιουσία. Κόκκινοι, Λευκοί, Πράσινοι και Βενετοί είχαν χάσει την ηθική τους και τους ένοιαζε μόνο το κέρδος.

-Έλα γονάτισε εδώ! Του είπε με πολύ αγένεια ο στρατιώτης.

-Θα σε δικάσει ο νέος μας βασιλιάς σήμερα. Σήμερα το πρωί έφτασε στην Πόλη. Ποιος ξέρει πόσο σκληρός θα είναι; Την πάτησες γέρο!

Ξαφνικά οι γιγάντιες πόρτες τις αίθουσας άνοιξαν και ένας ψηλός άντρας με πορφυρό* χιτώνα μπήκε μέσα. Όλοι γονάτισαν στη Θέα του ΝΕΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ!

-Για ποιο λόγο είσαι εδώ καλέ μου άνθρωπε; Η φωνή του νέου βασιλιά ήταν ευγενική και συμπονετική.

-Θα μου πάρουν τα χωράφια βασιλιά μου. Δεν έχω να δώσω άλλο φόρο. **Μόνο εμείς οι φτωχοί πληρώνουμε σ' αυτήν την αυτοκρατορία. Έχω μόνο ένα χωράφι και μου ζητάνε καρπούς λες και έχω δέκα.**

-Είναι αλήθεια Έπαρχε αυτά που λέει; Η φωνή του ξαφνικά έγινε πολύ σκληρή.

-Μάλιστα βασιλιά μου, είπε ο Έπαρχος.

Και τότε αγαπητοί μου φίλοι όλοι βάλανε φτερά στα πόδια για να μπορέσουν να γλιτώσουν από τον θυμό του!

-ΕΓΩ! Ο ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ, ΔΕ ΔΕΧΟΜΑΙ ΝΑ ΑΔΙΚΕΙΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ. ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΞΗΣ ΟΛΟΙ ΘΑ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ! ΔΕ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΚΑΝΕΝΟΣ ΦΤΩΧΟΥ; ΜΕ ΑΚΟΥΣΑΤΕ; ΚΑΙ ΕΣΕΙΣ ΕΚΕΙ ΟΙ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΥΣ, ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙΤΕ ΑΠΟ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ! ΜΟΝΟ ΔΙΧΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΚΑΒΓΑΔΕΣ ΕΧΕΤΕ ΦΕΡΕΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ!

Οι τοίχοι τρίζανε από τις φωνές του. Όμως τώρα η δικαιοσύνη είχε έρθει.

-Είσαι ευχαριστημένος αγρότη Θεόκλητε;

-Πολύ βασιλιά μου. Μόνο που έχω να πω και κάτι ακόμα.

-Πες μου. Μίλα ελεύθερα.

- **Ο στρατός βασιλιά μου. Είναι παρατημένος.** Ένας ξάδερφος μου από τα ανατολικά μας σύνορα μου είπε ότι τα φρούρια γκρεμίζονται το ένα μετά το άλλο, από αμέλεια. Και φοβούνται πολύ τους εχθρούς!

- Είσαι άξιος Θεόκλητε που στέκεσαι και μιλάς με τόσο αγάπη για τον τόπο σου χωρίς φόβο. **Θα φροντίσω ο στρατός μας να γνωρίσει πάλι τη δόξα!** Τώρα όμως σε θέλω και γω κάτι.

- Τι μπορεί να θέλει ένας άρχοντας από ένα φτωχό αγρότη;
- Ακούπησε λίγο το χιτώνα μου. Σου αρέσει;

Ο Θεόκλητος όταν τον άγγιξε έμεινε άφωνος από την απαλότητα του υφάσματος. Τόσο μοναδικό άγγιγμα δεν είχε δει ποτέ του.

-Βασιλιά μου είναι απίστευτο. Τι είναι;

-Είναι **μετάξι** Θεόκλητε. Το έφερα από την **Κίνα**. Το βγάζει ένα μικρό έντομο. **Ο μεταξοσκώληκας**. Τώρα που **θα φτιάξω τα λιμάνια μας και τους δρόμους** θα φέρνω όμορφα πράγματα από κάθε γωνιά της αυτοκρατορίας.

Όπως φαίνονταν οι δύο αυτοί άνθρωποι θα γίνονταν φίλοι. Δε συνέβαινε συχνά αυτό ανάμεσα στους βασιλιάδες, αλλά στην ιστορία μας μπορούμε να κανουμε μια εξαίρεση. Στο τέλος ο Ιουστινιανός έστειλε τον Θεόκλητο σπίτι του για να πει στη γυναίκα και τα παιδιά του να μαζέψουν τα πράγματα τους. Ένα όμορφο διαμέρισμα στο Ιερό παλάτι τους περίμενε δίπλα στη μεγαλύτερη αγορά του Βυζαντίου. Ο Ιουστινιανός ξεκίνησε την πορεία του ως βασιλιάς με τον καλύτερο τρόπο έχοντας δίπλα του την αγαπημένη του γυναίκα Θεοδώρα.

Έτσι τελείωσε η αποψινή μας ιστορία. Όχι όμως για πάντα...Νέες περιπέτειες μας περιμένουν...Είστε έτοιμοι;

Ποια ήταν τα πράγματα που στεναχωρούσαν τον Θεόκλητο στην αρχή της ιστορίας;.....
.....
.....
.....
.....

Τι θα άλλαζε ο Ιουστινιανός τώρα που έγινε βασιλιάς;

.....
.....
.....
.....
.....

Οι Δήμοι τώρα με τον Ιουστινιανό θα είχαν μεγάλη δύναμη;

.....
.....